

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 43/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť V. Á., B. zastúpenej advokátom JUDr. J. P., B. vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cpr 68/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. Á. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2007 doručená sťažnosť V. Á., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. J. P., B., ktorou namietala porušenie základného práva podľa v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 Cpr 68/03.

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 20 Cpr 68/03 sa sťažovateľka žalobou podanou 18. decembra 2003 domáha proti žalovanému E. určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou doručenou sťažovateľke 25. septembra 2003. Tiež sa domáha určenia, že pracovný pomer aj naďalej trvá, uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej náhradu mzdy po 52 000 Sk mesačne, počnúc mesiacom január 2004 až do umožnenia vykonávať prácu so 17,6 % úrokom z omeškania, uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej 25 800 Sk so 17,6 % úrokom z omeškania od 1. novembra 2003 do zaplatenia a náhrady trov konania.

Sťažovateľka skutkový stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priťahov, opísala označením jednotlivých úkonov okresného súdu takto:

«... 19. 12. 2003 som na Okresnom súde Bratislava III podala žalobu o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru...

- *20. 01. 2004 bol daný pokyn na vypracovanie výzvy navrhovateľke*
- *29. 01. 2004 bola výzva vypracovaná*
- *08. 03. 2004 bol daný pokyn na výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za výrok „pracovný pomer trvá“ a za výrok o zaplatenie mzdy za september 2003*
- *23. 06. 2004 bolo vydané uznesenie o zastavení konania pre 25 800,- Sk a výrok „pracovný pomer trvá“...*
- *08. 07. 2004 bolo podané odvolanie navrhovateľky... proti uzneseniu o zastavení konania*
- *29. 03. 2005 bol daný pokyn na oznámenie predbežného termínu pojednávania*
- *04. 04. 2005 odoslaná informácia o predbežnom termíne pojednávania*
- *16. 05. 2006... uznesenie o zrušení uznesenia z 23. 06. 2004 o zastavení konania pre 21 800,-*
- *18. 10. 2006 vypracované a 30. 10. 2006 doručené „Poučenie pre účastníka konania“».*

Sťažovateľka podala 6. novembra 2006 sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi okresného súdu, ktorý v odpovedi č. j. Spr 2304/2006 konštatoval, že sťažnosť je dôvodná. Predseda okresného súdu uviedol: „... *K prietahom v súdnom konaní došlo i z dôvodu stáže zákonnej sudkyne na Krajskom súde v Bratislave. V súčasnosti je vo veci vytýčený termín pojednávania na deň 23. 3. 2007 s tým, že pred uskutočnením tohto termínu bude vec predložená ešte Krajskému súdu v Bratislave za účelom rozhodnutia o... odvolaní ohľadne čiastočného zastavenia konania.*“

V sťažnosti sťažovateľka ďalej uvádza: „*S prihliadnutím na dátum začatia konania a skutočnosť, že za 3 roky od podania žaloby nebolo ani jedno pojednávanie, teda ani nedošlo k rozhodnutiu sporu ide o nečinnosť okresného súdu, ktorou sú porušované moje ústavné práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prejednanie veci bez zbytočných prietahov, ak aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„*Vo veci navrhovateľky V. Á. , bytom B. proti E. o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy vedenej pred Okresným súdom Bratislava III, sp. zn. 20 Cpr 68/03 bolo porušené právo navrhovateľky na prerokovanie sporu bez zbytočných prietahov zaručené čl. 48 ods. 2 Ústav Slovenskej republiky a čl. 6 od. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Slovenská republika - Okresný súd Bratislava III je povinný vyplatiť V. Á. finančné zadostučinenie vo výške 70 000 Sk do 3 dní od doručenia nálezu a nahradiť trovy konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04) ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú,

aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka pred podaním sťažnosti ústavnému súdu využila možnosť postupu podľa § 63 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov až 16. novembra 2006. Do uvedeného dátumu nepreukázala, že by si práva, ktorých porušenie namieta pred ústavným súdom, chránila iným spôsobom. Predseda okresného súdu na sťažnosť odpovedal listom sp. zn. Spr. 2304/2006 z 11. novembra 2006, v ktorom uznal jej dôvodnosť a oznámil sťažovateľke ďalší postup v predmetnom konaní. Vzápätí do doručení odpovede okresného súdu bola sťažovateľkou 20. februára 2006 podaná na poštovú prepravu sťažnosť ústavnému súdu.

Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania sťažnosti požiadal okresný súd 26. marca 2007 o informáciu o stave konania vo veci.

Predseda okresného súdu v odpovedi ústavnému súdu doručenej 30. marca 2007 uviedol: „...na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľky doručenej na súd dňa 16. 3. 2007 bolo pojednávanie, ktoré sa malo konať dňa 23. 3. 2007 odročené na 1. 6. 2007. Na pojednávanie sa nedostavil žiaden z účastníkov a práve sťažovateľka žiadala o odročenie pojednávania a poskytnutie lehoty sporovým stranám na mimosporové riešenie.“

Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že v čase predbežného prerokovania sťažnosti už nedochádza k priet'ahom v predmetnom konaní.

Sťažnosť na priet'ahy v konaní adresovaná okresnému súdu ako účinný prostriedok nápravy porušovania namietaných práv splnila svoj účel, pretože z procesných úkonov okresného súdu vykonaných po jej podaní je zrejmé, že predseda okresného súdu prijal potrebné opatrenia, v dôsledku ktorých postup okresného súdu bezpriet'ahovo, resp. plynule smeruje k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky.

Preto ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prieťahom v konaní nedochádza (a to aj napriek tomu, že vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté), je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (II. ÚS 102/06).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V zmysle ustanovenia čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie. Z uvedeného vyplýva, že návrh, ktorým sa sťažovateľka domáhala priznania primeraného finančného zadost'účinenia, je viazaný na vyhovie sťažnosti vo veci samej, teda na výrok ústavného súdu o porušení označených práv, ktoré sťažovateľka v konaní pred ústavným súdom namietala, orgánom verejnej moci, proti ktorému sťažnosť smeruje. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd odmietol sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní, označeným návrhom sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2007